

A nyíregyházi Móríc Zsigmond Színház Krleza-bemutatójával (Galícia, a Thália Színházban) tegnap este megkezdődtek a VII. Országos Színházi Találkozó eseményei. Ma este a pécsi *Nemzeti Színház* a Pesti Színházban Gogol *Háztűznéző* című komédiáját játssza. Holnap az egri *Gárdonyi Géza Színház* Beaumarchais *Figaro házassága* című vígjátékát mutatja be a József Attila Színházban. Szerdán az Operettszínházban látniuk a kaposvári *Csiky Gergely Színház* előadását (Erdman: *A öngyilkos*). Szombaton a kecskeméti *Katona József Színház* G. B. Shaw *Pygmalion* című darabját játssza a Pesti Színházban. Május 23-án ismét a kaposváriak lépnek fel, ezúttal Örkeny: *Pisti a vértivatarban* című játékaival, a Vigszínházban. Május 24-én a veszpremi *Petőfi Színház* Dürrenmatt *Play Strindberg* című színművével mutatkozik be a Katona József Színházban. 25-én a debreceni *Csokonai Színház* a *Nemzetben a Godspell* című musicalt játssza. Ugyanott, 27-én, a szegedi *Nemzeti Színház* Hamlet-előadására kerül sor. A Nemzetiben mutatja be a zalaegerszegi *Hesvi Sándor Színház* is az *Adrian Mole* című musicalt május 30-án.

Ugyanezen időszak alatt, vagy már korábban, a fővárosi színházak is színre tűzik (tűzték) a találkozóra benevezett darabjait. Ezek: *Nemzeti Színház*: Goethe Tasso (a *Várszínház kamaraszínházának* produkciója). *Katona József Színház*: Gogol: A revizor. *Vigszínház*: Presser—Sztevanovity: A padlás (musical). *Pesti Színház*: Kornis Mihály: Kozma. *Operettszínház*: Lehár: A víg özvegy. *Thália Színház*: Misarin: Ezüstlakodalom. *József Attila Színház*: Goldman: Az oroszlán télen. *Arany János Színház*: Jókai: A kőszívű ember fiai. *Bábszínház*: Shakespeare: A vihar. *Radnóti Színpad*: Plautus: A hetvenkedő katona. *Rock Színház*: Victor Hugo — C. M. Schönberg: A nyomorultak. Az *Operaház* versenyen kívül mutatja be Vajda János Mario és a varázsló című operáját.

Nem véletlenül soroltam fel a teljes programot. Csak ennek ismeretében lehet és szabad néhány előzetes megjegyzést fűzni a találkozói bemutatóihoz.

Az egyik észrevétel: *feltűnően kevés ebben a listában a magyar dráma*. Gyakorlatilag csak kettővel találkozunk: Örkeny és Kornis darabjával. Egyik sem új alkotás (bár Kornis a kaposvári bemutató óta eléggé át-

dolgozta a darabot, s a Pesti kaposvári változata sem azonos a hajdani pesti színházbeli bemutatóéval). Ha ide sorolom a vigszínházi A padlást (végtére az is magyar mű), akkor sem jó az arány. Az Operaház előadását leszámítva összesen huszonegy bemutatóból mindössze két magyar művel képviseltetett magát vidéki és fővárosi színházművészetünk ezen a reprezentatívnak számító seregszemlén. Az okok keresése túlmenne e jegyzet feladatán és terjedelmén, de annyit itt és most is megemlíthetünk: az 1987/88-as évad egyébként sem kényeztetett el bennünket magyar bemutatók, s főleg új magyar drámák bemutatói terén. Ami tehát a találkozói arányaiban tükröződik, az tulajdonképpen az évad képe.

Másik észrevétel: *több színházunk muszicallal látta jónak részt venni a szemlén*. (Ez a Rock Színház esetében természetesen, és az Operett is a profilja szerint játssz. A víg özvegyet.) Hogy ezek az előadások jó színvonalúak, az tény. De a tény egy másik tényt is jelez: ebben az évadban alig volt színházunk, amely ne próbálkozott volna musical vagy hasonló műfajú zenés darab színre vitelével, még akkor is, ha a társulat összetétele ezt nem feltétlenül javallta. Tehát itt megint az évad egyik jellegzetességével találkozunk.

A harmadik megjegyzés: *igazán felfedezésszámba menő, az évadot emlékezetessé tevő produkció igen kevés található a programban*. Ilyen mindenképp a kaposvári Erdman-darab és előadása, a nyíregyházi Galícia, s rendezői, színészi erényei révén A revizor. Ez sem túl jó arány. De ha körülnézünk, az évad összes bemutatójából is nagyon kevés igazi „dobás” választható ki.

A negyedik — s egyben utolsó — észrevétel: *nehezen érthető, miért kellett az évad legegységelműbb bukását neveznie a Tháliának, s vajon miért éppen a Tasso reprezentálja a Nemzeti egész — jubileumi — színpadját, összesen két színházából?*

Megjegyzések és kérdések még bőségesen volnaának, de hagyjuk ezeket a találkozói utánra. Egyelőre örüljünk, hogy a VII. Országos Színházi Találkozó egyáltalán létrejöhetett. A jelenlegi körülmények között, a mostani színházi (és nem csak színházi) helyzetben, már maga ez a tény is diadalnak tekinthető.